

ספר השירים של אמנדה

חוגגים את חייה של אמנדה
ומפיצים את המסר שלה
דרך שיריה

שירים מעוררי השראה – המעניקים כוח
תקווה ואמונה ברגעי משבר

חוגגים את חייה של אמנדה

דברים קטנים – אמנדה לומדת להעריך את הדברים הקטנים שבחיים.

שבירות מבורכת – דרך העמידה בניסיון, אמנדה חשה את נוכחותו של אלוהים ואמונתה בו מתחזקת.

ברכות לא צפויות – אמנדה יודעת שחייה לא יחזרו לקדמותם, היא משחררת את העבר ומאמצת את העתיד שאלוהים מתכנן עבורה, וממשיכה לשאת מבטה אל האל.

יום טוב יותר – בזמן אחד הטיפולים כתבה אמנדה, "עד שהמחשבות על יום "טוב יותר לא יהיו רק מחשבות.

לא התשובה לה פיללתי – אמנדה כתבה את השיר הזה לאחר שבדיקות שעברה הראו שהסרטן חזר.

סבלנות מתוך אמונה – בשיר זה אמנדה מתמסרת לחלוטין לתכניתו של אלוהים עבורה.

לכודה – אמנדה לא נתנה לדאגה לשלוט בה והקדישה מדי יום זמן לתפילה.

הבטחות שלא הופרו – הרופאים חששו שהסרטן של אמנדה חזר, אבל אהרון דייפה היה מאוהב בה ונחוש להתחתן איתה. אמנדה התחתנה בטקס חתונה יפהפה שנערך ב-15 בנובמבר 2003, והפכה לאמנדה דייפה.

נלקח ממני הכול – שלושה חודשים לאחר החתונה, אמנדה מקבלת את החדשות המטלטלות שהסרטן חזר. עם אמונה באל ובשאהרון לצדה, היא נותרת חזקה.

הגביע יעלה על גדותיו – שנות המאבק בסרטן גבו מחיר מאמנדה. היא חלשה ושברירית. אבל היא מאמינה, בוטחת וממתינה לאלוהים, כדי שיבוא היום והוא ימלא את הגביע שלה עד תומו.

לחיות לפי צו הלב – בשיר זה אמנדה מגינה בתוקף על ישוע, ושואלת מדוע אנשים ינסו להתאים כל דבר לתוך חלל ריק בליבם שצורתו כצורת האל, למעט את אלוהים עצמו.

כִּי בֶאֱמוּנָה נִתְהַלֵּךְ וְלֹא בִּרְאוּת עֵינָיִם

איגרת פולוס השנייה אל הקורינתים, פרק ה' פסוק 7

השירים בעמודים הבאים מבטאים את מלוא קשת הרגשות של אמנדה. מילותיה מספרות ביצד מערכת היחסים שלה עם אלוהים עזרה לה לעבור את התקופות הקשות ולהיות אסירת תודה, אפילו בזמנים של אתגרים קשים. היה זה רצונה של אמנדה ששיריה יתפרסמו ויגיעו לאנשים, כדי לעורר בהם השראה ולהראות להם ביצד שאבה את כוחה מאמונתה - זהו המסר של אמנדה.

על פי התוכנית – אביה של אמנדה כתב את השיר כדי לנחם את אמנדה ולסלק את הפחד מהמוות בכך שתבטח באל ובתוכניתו הנצחית.

בכף ידך – אמנדה חשבה שתבריא ותוכל להמשיך בחייה, אבל אז גילתה שהיא בדיוק באותו מקום שבו הייתה, בכף ידו של האל

עוד לא – לאמנדה היה רצון עז להישאר בחיים אבל גם מוכנות רבה להתמסר לרצון האל ולתוכניתו עבורה, והיא ידעה שאהבת האל וחסד האל הם כל מה שהיא צריכה.

עדיין ממתינה – אמנדה ממתינה למלאך האל שייקח אותה לשמיים. אלוהים נענה לתפילתה, וחודש לאחר שכתבה את השיר היא הלכה לעולמה.

אהבת אחות – בשיר זה האמירה היא שטוב יותר לאהוב ולאבד מאשר לא לאהוב כלל.

לעולם לא לוותר – אמנדה סבלה מסיבוכים בזמן שעברה טיפולים במיילו קליניק בעיר רוצ'סטר שבמדינת מינסוטה. אביה כתבה שיר זה כדי לרומם את רוחה ולתת לה כוח לשאת את הטיסה בחזרה הביתה, לקליפורניה.

לברוע מכובד החיים, לנוע מכוח המטרה – שיר זה נכתב על ידי אביה של אמנדה כדי להזכיר לה כי החיים אינם הסוף וכי אנחנו צריכים להתמקד במקום שאליו אנחנו הולכים לאחר שאנו נושמים את נשמתנו האחרונה.

להבין את הסרטן בלי אלוהים – אמנדה כתבה על כל הדברים שאיבדה בגלל מחלת הסרטן - מבט עולמי.

לחוות את הסרטן עם אלוהים – אמנדה כתבה על כל הדברים שהיא קיבלה בזכות הסרטן - מבט נצחי.

כניעה מתמשכת – אלוהים סבלני כלפי אמנדה בזמן שהיא מתמסרת לתוכ־
נית שקבע לחייה.

רגע של ייאוש – לאחר 6 שנים של מאבק בסרטן, אמנדה חשה חסרת אונים ומלאת צער. אבל מתנחמת מהתקווה הנצחית של האל וההבטחה שחיים אלה אינם הסוף.

בהתראה של רגע – אמנדה חשה אסירת תודה, אהובה, מלאה ושלווה, וממתינה שהאל ימלא את הבטחתו...מוכנה לקראתו בכל רגע.

פקח את עיניי – אמנדה מתפללת לראייה רוחנית מהאל, שתפקח את עיניה כדי שתוכל לראות את תוכניתו עבורה.

מלאות – אמנדה כותבת על תחושה שלווה של מלאות כאשר היא מתחילה לראות את מטרת האל עבור חייה, בעודה שואפת לחיות על פי תוכניתו.

ניסיונות זמניים – אמונתה של אמנדה ממשיכה לגדול בזמן שאלוהים פוגש בה בסערות החיים.

תקווה שלא תגווע – אמנדה נשבעת להאדיר את האל עד הסוף, אפילו עד המוות, בעודה ממשיכה קדימה בידיעה שהאפשרות להירפא קלושה.

נושאת עול לנצח – זהו יום קשה לאמנדה, ושיר זה נכתב לאחר שבדיקות גילו שהסרטן שלה עדיין מתפשט.

לאסוף את השברים – חייה של אמנדה התנפצו לרסיסים מהידיעה שהגיעה שלושה ימים קודם לכן, כי מחלת הסרטן חזרה. היא מנסה לאסוף את השברים כדי להמשיך בחייה. השיר עורר במשפחתה רגשות עזים, ובני המשפחה חשו צורך לכתוב לה בתגובה שירים שיעודדו את רוחה.

הניחי את השברים – לורה כתבה שיר זה כדי לנחם את אמנדה ולתמוך בה אלוהים? – ליסה כתבה שיר זה כדי לנחם את אמנדה ולתת לה לדעת כמה חשוב לה שאמנדה תישאר בחיים, אבל גם כדי שתדע שהשמיים ממתינים לה. ליסה כותבת שאם עליה לוותר על אמנדה היא תעשה זאת, אבל לא בשמחה.

לעולם לא אשכח איך הייתה קופצת מהמיטה בכל בוקר, כשרק שמעה את דלת החניה נפתחת, ורצה לחלון לנופף לי כשיצאתי לעבודה. מעולם לא פספסה יום. היינו בלתי נפרדים, ואני חיכיתי בקוצר רוח לחזור מהעבודה כדי לבלות זמן איתה. היא הייתה הבובה שלי. מעולם לא החמצתי אסיפת הורים, רסיטל, טקס חלוקת תעודות, משחק כדורגל או כל אירוע אחר. הייתי "אבא שהוא אמא" וגאה בכך. היא הייתה הפרח שלי ואני הכפתור שלה.

יש לי כל כך הרבה זיכרונות נפלאים מילדותה של אמנדה, אבל גם תאריך שנחרת לנצח בזיכרוני. התאריך היה 10 בנובמבר 1998. אמנדה הייתה בת 16 בלבד. באותו יום שמעתי ארבע מילים שאף הורה לא רוצה לשמוע לעולם, "הבת שלך חולה בסרטן".

החדשות הנחיתו מכה קשה על כל המשפחה, אבל אמנדה הייתה לוחמת, וחשוב מכך, היא הייתה בעלת אמונה חזקה במיוחד באלוהים ובישו - מתנה שקיבלה מאמה. אני זוכר את הדרך הביתה אחרי החדשות הרעות, ואת השיחה איתה על הטיפולים הצפויים. אמנדה לא פחדה כי היא ידעה ש"אבא "יתקן הכל".

יצאנו בערב ביחד להליכה רגלית, והיא הביטה בי ואמרה, "אני כל כך שמחה שחליתי סרטן בגיל צעיר". הייתי נרעש מדבריה והיא הסבירה לי: "הסרטן פקח את עיניי ואני יכולה לראות את החיים בצורה כה ברורה עבשיו. פעם דאגתי מדברים כמו איזה בגד אלבש או איזו מכונית תהיה לי. עבשיו כל זה נראה לא חשוב. אני לא רוצה לבזבז דקה אחת מחיי במחשבה שלילית. רוב האנשים חיים עד זקנה ועדיין לא מבינים זאת. אבל אני מבינה את זה בגיל 16 ועבשיו יש לי את כל חיי לחיות אחרת". זו הייתה אמנדה שלי. כהורים אנו נוטים לחשוב שאנחנו מובילים את ילדינו, אבל מאותה נקודה אמנדה היא שהובילה אותי.

השירים שכתבה משקפים את תהליך הצמיחה שעברה במהלך מאבקה בן שבע השנים בסרטן, בזמן שאמונתה עומדת ללא הרף במבחן ומתחזקת. אמנדה תמיד רצתה שיזכרו אותה בזכות אמונתה ומעולם לא התמסרה לתחושת הקורבן. היא רצתה שאלוהים ישתמש בה בכל דרך שיבחר, גם אם זה אומר להראות לאחרים כיצד היא נשענת על כוחו בזמן מחלתה.

חוגגים את חייה של אמנדה

הדברים שנשא טום, אביה של אמנדה, בטקס לזכרה

בימים האחרונים נאבקתי למצוא את המילים שיכבדו את זיכרה של אמנדה. התפללתי שאלוהים ינחה אותי, אבל איך מישהו יכול להתכונן ליום כמו היום? כיצד לתמצת חיים שלמים של זיכרונות לתוך דקות ספורות? אני יכול לספר לכם על אמנדה - הילדה הקטנה שלנו, מתוך סיפורי הערש, מהפעם הראשונה שנפלה לה שן, ממשחקי הכדורגל, מתחרויות האיות, מטקס סיום הלימודים, ומחתונה שלה ... או לספר לכם על האמונה המדהימה שלה באלוהים. בסופו של דבר החלטתי לעשות את שניהם.

אמנדה נהגה לכתוב שירים כדי לשפוך את נשמתה ולהעלות את רגשותיה הגולמיים על הנייר. לכבודה של אמנדה, ברצוני לפתוח בקריאת השיר הראשון שלה, שכתבה בגיל 16, זמן קצר לאחר שאובחנה כחולה בסרטן. הוא נקרא - דברים קטנים.

דברים קטנים

האם אי פעם עצמתם עיניים בלילה
מתענגים על כל חלום
או הבטתם עמוק לתוך עיניו של אבא
ורואים שם רוך ותום?

האם אי פעם חשתם ביצד אור פנימי
,ניצת בתוככם וקורן
,או בחנתם מקרוב את כפות ידיכם
כל קו וחריץ וציפורן?

,האם אי פעם טיילתם לבד על החוף
משקיעים כפות רגליים בחול
או נזכרתם בחיוך של מישהו אהוב
בבהירות שזוכרת הכול?

האם אי פעם נצרתם את המגע של אמא
כשהשכיבה אתכם בלילה לישון
,והאם אי פעם הודיתם לאל על כל אלה
על החברים, החיים, המראות?

אנחנו כאן כדי לחגוג את חייה של בתנו אמנדה. נהוג לומר שהורים אינם אמורים להאריך חיים יותר מילדיהם, וכי עבור הורה לקבור את הילד שלו זו אחת החוויות הכואבות ביותר שיש. אבל, אחרי 23 שנות חיים, אמנדה לימדה אותנו שהיום זו אינה לוויה, זו חגיגה; חגיגה של חייה, וחשוב מכך, חגיגה של ניצחונה על המוות בעזרתו של ישוע.

אמנדה נולדה ב-10 ביוני 1982, לא רחוק מכאן, בניופורט ביץ'. באותו יום, לינדה ואני לא ידענו על המסע שעומד להתחיל או עד כמה חיינו עומדים להשתנות לנצח. אמנדה הייתה הראשונה מבין ארבעת ילדינו, ועד מהרה הפכה ל"ילדה של אבא". לינדה קצת קינאה, אבל מהרגע שאמנדה גדלה מספיק כדי להתאים למושב הרכב, היא הצטרפה אליי לכל מקום. היינו כמו תאומים סיאמיים, ועד מהרה גם אמנדה החלה לחבב טנדרים ומוזיקת קאנטרי.

מהיום שבו אובחנה לראשונה ועד ליום שבו נפטרה, אלוהים בירך אותנו בשבע שנים נוספות עם אמנדה, ועל כך אהיה אסיר תודה לנצח. במהלך התקופה הזו זכינו לראות אותה מסיימת את לימודיה בית הספר התיכון, חגגנו את יום הולדתה ה-18 וה-21, וזכיתי להוביל אותה לחופתה ביום חתונתה. אלה כמה מהזיכרונות היקרים שאנצור בלבי לעד.

לפני מותה, אמנדה אמרה שאם תסייע ולו לאדם אחד נוסף להתקרב לאלוהים, הרי ששבע השנים האחרונות של כאב וסבל היו שוות. אני יכול לומר לכם שהיא קירבה אותי לאלוהים וגרמה לי לרצות להיות אדם טוב יותר ונוצרי מאמין יותר. זהו חלק מהמורשת שלה שיחיה בי עד סוף חיי.

אמנדה חלקה אתנו את משאלותיה האחרונות, והנה הן:
אני רוצה שינגנו את השיר "ביצד יזכרו אותי" בטקס
אני רוצה שלא תשכחו אותי.
אני רוצה שהשירים שלי יפורסמו ויחולקו בחינם כדי לעורר השראה באנשים ולהראות את מקור הכוח שלי.
אני רוצה להודות לכל האנשים בעבודה שעזרו לי ולמשפחתי במשך כל כך הרבה שנים. אני רוצה שיידעו שתמיד אהיה מלאת תודה על תמיכתם.
אני רוצה שמשפחתי וחברי יקבלו את האמונה בישו כמוני, כדי שניפגש כולנו בגן העדן.

אני יכול רק לדמיין ביצד אלוהים מאמץ את אמנדה אל חיקו בשמיים ואומר לה, "כל הכבוד לך, מאמינה נאמנה וטובה שלי".

אני מתגעגע אלייך, אמנדה.
תמיד אוהב אותך בלבי, לנצח.
אבא

אמנדה אמרה לי שהיא לא רוצה להיות מאמינה פאסיבית. היא קראה את התנ"ך מדי יום והשלימה את לימודיה בעזרת ספרים, תפילה ולימודי קודש, במאמץ להגיע למה שכינתה השלב הבא באמונה.

הייתי רוצה לקרוא אחד משיריה, שמתאר מי היא הייתה ובמה האמינה. זה סוג של שיר אמונה מהסוג שמטיח את הדברים ישירות, שבו אמנדה מגינה על ישוע. הוא נקרא "לחיות לפי צו הלב"

אתה יושב וממתין ללא מטרה
נותן לחיים לחלוף ברוח
אתה אומר שאלוהים הוא לא בשבילך
אבל תוכל להסביר לי מדוע?

אתה אומר לי שהאמונה שלי
היא רק קביים קטנים לעזרה
ושבך לא ישטו בכזו קלות
אתה צריך הוכחה ברורה

יש הטוענים שאין אלוהים
למרות שהם עובדים את האל כל יום
זהו האל של העצמי
הרוצה את הכול כרצונו

אתה מרגיש תחושת ריקנות
שמייסרת אותך פנימית
ומתבוסס ברחמים עצמיים
נשלט בגאווה אנוכית

אתה משקיע בדברים חסרי משמעות
שלא ישרדו את המחר
ומסרב לוותר על חייך
מן הסתם כי נפגעת בעבר

אתה מסרב להביר באלוהים
ומפרק את אמונתי כמו מחשב
חי לפי צו השכל
ואילו אני חיה לפי צו הלב

האמונה שלי היא זרז רב-עוצמה
ואילו שלך היא מחסום אנוכי
אתה בונה את חייך על חול
ואילו אני על סלע נצחי

המשך להיאחז בשכל
ותטבע בנפש אנוכית
בעודך מנסה להתאים את הכול
לחור ריק בצורה אלוהית

הפסק לבזבז זמן יקר
עיוור למטרה ולאור
הימלט מכלא הגאווה
כדי שבבוא העת, מול הוכחת האל שלא תוכל - להכחישה
לא תישאר מאחור.

אמנדה דייפה, 2004

רבים שבורי לב ממה שקרה לאמנדה ומהחיים הקשים שעברה. אני מוצא עצמי תוהה לא פעם איך חייה היו נראים אלמלא חלתה. אבל היא הוקירה את חייה, מילאה אותם באהבה לאלוהים, למשפחה ולחברים, ולבעלה האהוב, אהרון. איכות חייה לא נמדדה במספר השנים שחיה, אלא במה שהשיגה באותן שנים. כולנו תוהים לפעמים אם חיינו השפיעו על מישהו. אם זה המבחן, אזי אמנדה חיה חיים מלאים, השיגה הרבה מאוד, והשפיעה על יותר חיים מאשר אנשים שזכו להגיע לזקנה.

והוא ישוע אמר הניחו לילדים ואל תמנעום מבוא אלי כי לאלה מלכות השמים:
מתתיהו 19:14

דברים קטנים

האם אי פעם עצמתם עיניים בלילה
מתענגים על כל חלום
או הבטתם עמוק לתוך עיניו של אבא
ורואים שם רוך ותום?

האם אי פעם טיילתם לבד על החוף,
משקיעים כפות רגליים בחול
או נזכרתם בחיוך של מישהו אהוב
בבהירות שזוכרת הכול?

האם אי פעם חשתם כיצד אור פנימי
ניצת בתוככם וקורן,
או בחנתם מקרוב את כפות ידיכם,
כל קו וחריץ וציפורן?

האם אי פעם נצרתם את המגע של אמא
כשהשכיבה אתכם בלילה לישון
והאם אי פעם הודיתם לאל על כל אלה,
על החברים, החיים, המראות?

אמנדה טוולמן, 1999

ברכה בלתי צפויה

פנים אל פנים מול בוראי
עיניי פקוחות לרווחה
חלק ממני מתעורר לחיים
אבל מה עם הנפש שדעכה?

יודעת כיצד עליי להרגיש,
ונאבקת כדי לזכור
מתקדמת בנשימה עצורה
ומציצה אל הנותר מאחור.

כל העיניים נשואות אליי
לראות מה אעשה עכשיו
בהיסוס, משליכה את הישן
ולוקחת מהאל את החדש.

החדש הוא חזק ושמח,
מעבר לכל תפילותיי
מוכנה לקבור את העבר
או לפחות נדמה שעליי

לפעמים מתגעגעת לימים הטובים
לתמימות ילדותית עד בלי די
אבל האל החליפה באמונה שלווה
בידיעה שהמחיר הוא כדאי.

לכן כשאני חשה טובעת,
ומתפתה להתפשר בצר לי,
אפנה וארים מבטי
אל היחיד שדעתו חשובה לי

אמנדה טוולמן, 29 בנובמבר 2002

שבירות מבורכת

מרוצה מנוחות חיי
חייתי כל יום אופייני
כאילו הוא מובן מאליו
לפעול ולעשות כרצוני

סתמיים היו חיי
נתתי לדרכי להתגלגל
דורכת כל יום במקום
מתעלמת מרצון האל

אך הכול ברגע קרס
ביום אפל ופוקח עיניים
אלוהים, איני חדלה לבכות
אל תיקח את הכול עדיין

כל יום שעובר מחכה
שאלות ממלאות את מוחי
תשובותיו של האל ניתנות
כה עיוורת הייתי, אבי

באפלה המוחלטת סביבי
הוא אליי מתקרב, ידעתי
ילדתי, קראתי בשמך
אלוהיי, את קולך לא שמעתי

כל לילה בוכה רק אליו
חשה טובעת לאיטי
אלוהיי, זקוקה לכוחך
האם תשמע מצוקתי?

והנה הוא בא ומרימני
מנער ממני את העפר
מפיח בי את האמונה
ותקווה גדולה למחר

אלוהיי, זה נעשה קשה
אני רוצה רק לברוח מכאן
אבל הוא לצידי נשאר
ובזכותו כוחי איתן

אלוהים, אני על הברכיים
לחשת את שמי כמו אם
הענקת לי חיים חדשים
לעולם לא אהיה כמקודם.

להבה ניצתה בלבי
גאלת אותי בחסדיך
אהבתך היא כמו שיטפון-
אלוהים, אני רואה את פניך.

אמנדה טוולמן, יוני 2002

למנצח לדוד מזמור יהוה
חקרתני ותדע:
תהילים 139:1

כולם רוצים לעזור
מציעים להחזיק לי את היד
אבל אף אחד לא ממש מבין
איך זה מרגיש...
השיער שלי ממשיך לנשור
אני מרגישה מכוערת
הגוף שלי לא שלי,
לא יכולה לתכנן את העתיד
מרגישה חלשה
אין בי כמעט חיים
הלב שלי כואב
העיניים כבר לא יכולות לבכות
אני שונאת את זה
שונאת את מה שזה עושה
לי
למשפחה שלי
לאהובי
לחבריי
בבקשה שרק ייגמר כבר
תעשה שייעלם
אלוהים, רק תן לי כוח
אל תעזוב אותי
עד שהמחשבות על יום טוב יותר
לא יהיו רק מחשבות

אמנדה טוולמן
29 בדצמבר 2002

יום טוב יותר

עוצמת את עיניי
נסחפת
למחשבות על יום טוב יותר
נזכרת בעבר
חולמת על העתיד
הכול, רק לא ההווה
כל כך הרבה פעמים מרגישה חלשה
מותשת
מתוסכלת
מיואשת
רוצה לוותר
להילחם על העתיד שלי
זה הדבר היחיד
ששומר על ראשי מעל המים
שומרת על החיוך
מעמידה פנים שאין כאב
נשארת חזקה ככל יכולתי
אבל איש אינו יודע את האמת
בלילה לבד
נותנת לדמעות
לזלוג על פניי
לא מנסה למחות אותן
או לעצור את הבכי
רק מתחננת לאלוהים
שיחזיר לי את חיי

ברכה בלתי צפויה

אמנדה טוולמן, 1 בספטמבר 2003

עייפה ושבורה לחלוטין
מותשת מהסערה
נאבקת לסבלנות מתוך אמונה
אמונתי התערערה

נלחמת לשאת ראשי זקוף
האם קו הסיום מתערפל?
עיניי שואלות שמיים דוממים
אך שפתיי לא פוסקות להתפלל

הוא יוצק את צורתי כרצונו
אמונתי נעשית מדויקת
ולפתע מתוך כל ענן קודר
מפציעה לרגע הקשת

כבר לא פוחדת מהעתיד
או ממה שאינו בשליטתי
מתמקדת רק בנצחי
של מצבי הנפשי

ואז ...

התשובה שכה רציתי
לתפילה משכבר הימים
ללא מילים עומדת נפעמת
טובלת בזוהר תמים

נושאת עיניי אל על
בתודה, לא רק בבכי אליך
על ברכיי נופלת נדהמת
על היותי יציר כפיך

לפתע החיים כזכות
מקבלים משמעות עמוקה
ובעודי מחכה לתוכניתך
אחייך במתיחות מתוקה

לא התשובה לה פיללתי

על ברכיי מדי לילה
עם אותה התפילה הקטנה
מייחלת לתשובה אחת בלבד
קשה מנשוא ההמתנה

ובסוף תשובתך מגיעה
כה חד משמעית וברורה
אבל היא לא התשובה לה פיללתי,
ותגובתי היא פחד נורא

לשבריר שנייה של צער,
דומעת, והספק מגיע
אלוהים, מהי תוכניתך?
הייתי כה בטוחה שתושיע

ואז הוא מדבר אליי ברוך
מגלה את רצון האל
חולשתי מאדירה את כוחו
דוממת אביט ואתפעל

מתעוררת כל בוקר מחדש
עם חיוך גדול על פניי
אין לי שום ביטחון במחר
אבל בוטחת בחסדו אליי

לכן לא תאבד אמונתי
רק אלמד מהאל להתמיד
וגם כשיעמידני בניסיון
יודעת שיבוא היום
והוא ימחה מפניי כל דמעה!

אמנדה טוולמן , 16 בינואר 2003

ויאמר אלי די לך חסדי כי בחלשה תשלם גבורתי על כן שמח לבי להתהלל בחלשותי למען תשרה עלי גבורת המשיח:
הקורינתיים ב 12:9

הבטחות שלא הופרו

אמנדה דייפה, 2003

כשהכול מתנהל כשורה
והיום שלי מושלם
כמה קל להלל את שמך
ולהתפלל בלב נפעם

אט אט שוכחת אותך
"אני יכולה להסתדר בעצמי"
אך הריקנות מתגנבת פנימה
ותחושה של בדידות ביומי

אז תשוב ותנקוש על הדלת
אבל לבי יאמר "אל תפתחי"
כי דעתי הפכה כה מוסחת
עקב לחץ וחטא אנוכי

עצלה ועיקשת מדי
מכדי להודות בחולשתי
משוטטת בחושך במקום
לחפש את נוכחותך פה איתי

נושאת בעצמי את הנטל
וקורסת מכובד המציאות
מסתבר שעליי ליפול ארצה
כדי ללמוד פרק בהלכות צניעות!

החיים מלאי חתחתים
ויומי קשה ונורא
האם אני כועסת על אלוהים
על שזימן בדרכי צרה?

ואז אזכר שאת הבטחותיו
תמיד הוא יגשים בהכול
אכן אמר שלא יעזבני
אך לא הבטיח שלא אפול

הוא ייתן לי כוח לעמוד בניסיון
יובילני דרך הלהבות
לבד לא אתקדם אף שעל
אך עם ישוע אצעד ארוכות

לכן כשהכול משתבש
וימים אפלים לפניי
אבטח באל אוהב ונאמן
ואדבר בשבחו עד בלי די

לכודה

מתעוררת כל בוקר
לכודה בערפל
האם את באמת אסירת תודה
האם דאגת להתפלל?

מוצפת ונסערת
מהניסיונות שמעמיד מולך האל
אך הדאגה לא תוכל לשלוט בך
אם יש בך אמונה להתפלל

כל כולך שקועה בעתיד
שוכחת את ההווה הפלאי
העבר נעלם ונסלח לך
רק עצרי, קחי נשימה והתפללי

בשקט את עובדת
מחכה ליום שיאמר
"יישר כוחך, מאמינה טובה ונאמנה"...
לא צריך יותר דבר

אמנדה טוולמן , 18 בספטמבר 2003

הגביע יעלה על גדותיו

כה עייפה מהחיים האלה
אלוהיי, נכנעתי כבר
קח ממני את הכאב
רוקן את גביעי לאלתר

ייסורי נפשי
עוד נעולים עמוק בפנים
עוצרת את שטף הדמעות
אסור לי לבכות ברבים

חולשת אנוש עליי גוברת
הרגש אותי מעוור
טובעת בתוך לא נודע
החיים הם אוקיינוס סוער

פניי מסכה חייכנית
ובפנים הלב מתייפח
שבור ושבע אכזבות
הוא נלחם ללא סיכוי לנצח

הצילני, תקוותי היחידה,
התקווה של אתמול ומחר
אל תיתן לאור שבתוכי
להישטף בגלים של צער

אמונתי כה שברירית
האומץ מוצה ונשאב
אבל מאמינה ובוטחת, אחכה ליום שבו...
הוא יעלה את גביעי על גדותיו

אמנדה דייפה, 3 במארס 2004

נלקח ממני הכול

חסרת מילים קפאתי במקום
ליבי התרסק ביבבה
חיים כה יציבים ומושלמים
נמוגו בעשן התקווה

נותרתי בידיים ריקות
אמונתי ספגה מכת פגע
אחוזה בפחד ובלבול
נלקח ממני הכול ברגע

עמוק בלב יודעת
שאהבתו נמצאת שם תמיד
אבל חלק בי בוכה בתסכול
שהחיים אינם הוגנים

חשה בודדה בחושך
אך מתאמצת לשמש דוגמה
מיואשת נופלת ארצה
כושלת לחלוטין במשימה

אבל קרן קטנה של אמונה
מתגנבת אליי בסתר
כזו שניסיון העבר
טיפח בין כל היתר

הכול נלקח ממני
מלבד אמונתי בשמיים
לשמחתי זה כל שדרוש לי
כדי לשרוד את המרוץ על הרגליים

אמנדה דייפה, 26 בפברואר 2004

כניעה מתמשכת

לפני הרבה הרבה זמן
מסרתי לו את חיי
זוכרת בבהירות
כי מכירה בחסרונותיי

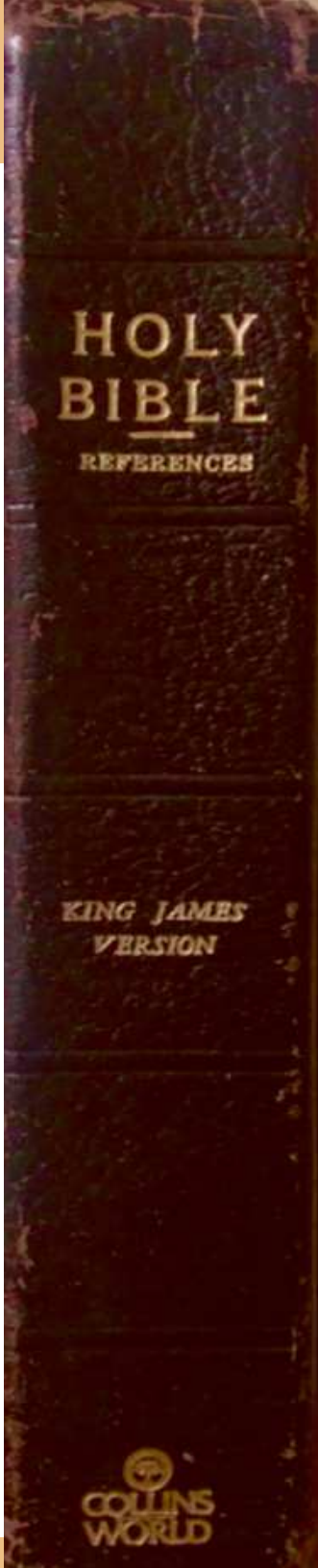
מסרתי לו שליטה מוחלטת
בוטחת שדרכו אמת
נשענת על כוחו
אף משקל לא כבד לי לשאת

אבל קורה שאט אט נודדת
יוצאת מראייתו שמעל
לוקחת שוב את שמסרתי
אך הנטל כבר איננו קל

לכודה במעגל אינסופי
החיים מבלבלים, מסובכת
חולשותיי ופגמיי המתמשכים
מותירים אותי בייאוש מתוסכלת

אבל אלוהיי מחכה סבלני
עד שאהיה מוכנה
ושב ומבטיח שלעולם
לא אהיה מקרה חסר תקנה

אמנדה דייפה , 16 ביוני 2004

לחיות לפי צו הלב

אמנדה דייפה, 24 במארס 2004

אתה יושב וממתין ללא מטרה
נותן לחיים לחלוף ברוח
אתה אומר שאלוהים הוא לא בשבילך
אבל תוכל להסביר לי מדוע?

אתה אומר לי שהאמונה שלי
היא רק קביים קטנים לעזרה
ושבך לא ישטו בכזו קלות
אתה צריך הוכחה ברורה

יש הטוענים שאין אלוהים
למרות שהם עובדים את האל כל יום
זהו האל של העצמי
הרוצה את הכול כרצונו

אתה מרגיש תחושת ריקנות
שמייסרת אותך פנימית
ומתבוסס ברחמים עצמיים
נשלט בגאווה אנוכית

אתה משקיע בדברים חסרי משמעות
שלא ישרדו את המחר
ומסרב לוותר על חייך
מן הסתם כי נפגעת בעבר

אתה מסרב להכיר באלוהים
ומפרק את אמונתי כמו מחשב
חי לפי צו השכל
ואילו אני חיה לפי צו הלב

האמונה שלי היא זרז רב-עוצמה
ואילו שלך היא מחסום אנוכי
אתה בונה את חייך על חול
ואילו אני על סלע נצחי

המשך להיאחז בשכל
ותטבע בנפש אנוכית
בעודך מנסה להתאים את הכול
לחור ריק בצורה אלוהית

הפסק לבזבז זמן יקר
עיוור למטרה ולאור
הימלט מכלא הגאווה
כדי שבבוא העת, מול הוכחת האל שלא תוכל להכחישה-
לא תישאר מאחור.

בהתראה של רגע

כל כך, כל כך, אסירת תודה
לברכות שבורכתי בשפע
למרות שאיני ראויה להן
את אהבתו אחוש ברקע

כל כך, כל כך, אהובה
זורחת ככוכב אלוהי
הוא מחייך אליי, תובע בעלות
ילדתי היקרה, את שלי!

כל כך, כל כך, מלאה
בשמחה וברוח שלו
רואה את תהילתו המושלמת
ורוצה נואשות לשקפו

כל כך, כל כך, שלווה
יודעת שהוא זה שבשליטה
חיה את החיים שתכנן עבורי
מעצב את נפשי לפי שיטה

כל כך, כל כך, מחכה
להבטחת אלוהיי הכול יודע
מוחזקת בשביב של תקווה
מוכנה בהתראה של רגע

אמנדה דייפה, 14 ביולי 2004

מה קורה כשמסתכלת פנימה?

מה קורה כשמסתכלת פנימה?
מרגישה חסרת אונים ומלאת צער
מה קורה כשמסתכלת סביב?
מדוכאת ונחרדת מהמחר

אם החיים האלה הם מבחן
הרי שכשלתי כישלון מהדהד
חלשה ומבולבלת, וכשגשום אבודה...
ועבשיו זה כבר ברד כבד.

וכשמגיעה למקום הכי נמוך
יש שמנסים להפילני
לבד אני טובעת לאטי
ואילו הם מתעלמים ממני

לכודה ברגע של ייאוש
את עיניי ממלאת הדמעה
מה יקרה כשארים אליו מבט?
אדע שהוא יבין וישמע

על משפחה וחברים נשענים
אך הוא שנותן תקוות אינסוף
ואת הנחמה האחת והיחידה
שהחיים האלה הם לא הסוף

אמנדה דייפה, 18 ביוני 2004

האמון מתפוגג
התקווה דועכת
נלחמת כדי לאחוז בהם חזק
למה אתה רחוק
למה אתה שותק
בדיוק כשאני זקוקה לך כל כך?

יצרת את נשמתי
הפחת בי חיים
ולבן מעיזה ושואלת
מתוסכלת, כועסת,
דואגת, שבורה,
האם באמת אין דרך אחרת?

לב שבער
ואמונה איתנה
עברו זעזוע עמוק
עכשיו נותרתי
ריקה בתוכי
ואין היכן להסתתר ולחמוק

קח זאת ממני
קח זאת ממני
אנא, שמע קריאותיי
תהא אשר תהא
תכניתך הגדולה
.בבקשה, פקח את עיניי

27 בדצמבר 2004

ויאמר ישוע אני לדין באתי לעולם הזה
למען יראו העורים והראים יכו בעורון:
ג'ון 9:39

בהתראה של רגע

עיוורת מדמעות
עיוורת מפחדים
דומה שאין מוצא מהסבך
לכודה בכלוב
נאבקת לנשום
חלשה מכדי שאצעק ואצרח

לבי ונפשי
נטולי כוחות
אמונתי כבר לא תושיע
אני זועקת
שוב ושוב
"אנא, קח ממני את הגביע"

הזמן חומק
והימים ביעף
העולם נע אך אני במקומי
הוציאני מכלאי
קח את הכאב
פקח עיניי לרצונך החידתי

אני נופלת מטה
ושבה לקום
רק כדי לשוב ולהשתטח,
מפסידה במרוץ
מאבדת שפיותי
האם יש דרך שאוכל לנצח?

ניסיונות זמניים

ניסיון אחר ניסיון
מכל כיוון לוחצים הקשיים
סופגת אותם בשקט
עוד מבחן של החיים

יום אחר יום
אני נופלת וקמה
מתמודדת עם הבעיות
ולא שואלת "למה?"

עונה אחר עונה
נעה משפל לשיא
גם אם כשלתי או הצלחתי
אמונתי צומחת תמיד

פעם אחר פעם
אמונתי מתקררת
ואז ניצתת מחדש
ובזכותך היא סוערת

ניצחון אחר ניצחון
רשום על זכויותיך
כל צורך שאי פעם היה לי
זיהית בי, ונענית.

אמנדה דייפה, 2 בפברואר 2005

מלאות

תחושת מלאות מרגיעה
מחלחלת לתוך נשמתי
לבי כבר אינו חסר מנוחה
השלמות אופפת אותי

לפתע אפסות החיים
תתחלף או לפחות תתנקז
לתחושת מטרה בוערת
עכשיו אין לי זמן לבזבז

עוד לפני שבכלל נולדתי
כבר הייתי בתוכניתך לעולם
מחשבותיך האוהבות אודותיי
היו כחול אשר על שפת הים

לכן אשאף לחיים של משמעות
לא אתפשר על זמן עקר
אני מתחייבת לעשות את חלקי
בידיעה שאתה תעשה את השאר

אמנדה דייפה, 24 בינואר 2005

ולי מה יקרו רעיך אל מה עצמו ראשיהם:
אספרם מחול ירבון הקיצתי ועודי עמך:
תהילים 139:17-18

נושאת עול לנצח

אלוהים, עזור לי להבין
חוששת לשאול מדוע
מדוע יש כל כך הרבה כאב
כה הרבה עד שאבכה בזעזוע?

פניי מוכתמות מדמעות
נאבקת לקחת נשימה
לכודה וכורעת תחת עול
שמשקלו כבד עד אימה

למרות כל מאמציי
לזכור שתהיה שם תמיד
עדיין קורסת תחת לחץ
נכנעת לייאוש המפחיד

ראשי אומר היי שקטה,
אבל הלב בפנים צורח
עייף מלכאוב הוא אומר לי
שלעולם כבר לא אנצח

הצער מוכר לי מדי
התקווה מסתתרת בצל
כובד החיים כה רב
שחוששת אפילו להתפלל

יודעת שיש לך תוכנית
אבל חוששת שהיא תתגשם
רוצה להפנות לה את הגב
ולהיכנע לספק המכרסם

עזור לי להאמין אלוהים
מפחדת אותך לאכזב
מתביישת שאי פעם ויתרתי
טובעת בשקט כואב

אמנדה דייפה, 25 לפברואר 2005

השלך על יהוה יהבך והוא יכלכלך לא יתן לעולם מוט לצדיק:
תהילים 55:22

תקווה שלא תגווע

חסרת נשימה מפחד
אינני חשה את לבי
רואה כיצד חלומותיי
מתנפצים לרסיסים בתוכי

נלחמת את אותו הקרב
שנים מדחי אל דחי
הפחד שלי הוא המציאות
תגובתי היא רק הבכי

עדיין בטוחה בישוע
ובכל זאת חולשותיי מגיחות
כשהכול תלוי רק בו
ואין דבר שאוכל לעשות

חלשה רק לרגע אחד
ואז האמונה מתעצמת
יודעת שאני בידיו
המקום שלעד בו שוכנת

קח ממני הכול
העמד אותי מול מוות בטוח-
ואומר שאלוהים הוא טוב
בנשימתי האחרונה לרוח

חיי קצרים וחולפים
אבל תקוותי הנצחית לא תגווע
יקרה אשר יקרה לא אשכח
להללו ובשמו להישבע

אמנדה דייפה , 7 בפברואר 2005

שיר לאמנדה מאחותה, לורה

הניחי את השברים

כאשר חייך חולפים מול עינייך
אין צורך שתחפשי סביבך
ביחד עם האל הכול יכול,
אנו המשפחה נהיה שם בשבילך
הניחי את השברים,
אל תנסי להחזירם למקומם,
הרימי את הטלפון ואני אהיה שם,
לעזור לך להתמודד עם העולם.
אני זו שמוטלת בבושת פנים
בהביני מה מעט אוכל לעשות
אבל יודעת שליבך המלא אמונה,
מכניס בכולנו כוחות.
אני כל כך גאה במי שאת,
ובהיותך חזקה עד בלי די
ואם את רק אבן קטנה,
מה זה אומר עליי?
אני גרגר אבק לרגלייך,
אהיה שם כשתחושי מתפרקת.
אמנדה, את לא לבד,
אני יודעת שלא הייתי
האחות שיכולתי להיות,
אבל אני רוצה שתדעי שאני אוהבת אותך מאוד
ואם רק הייתי חזקה כמוך בדרך
הייתי עוזרת לך יותר, מאמינה יותר,
בהן צדק.

לורה טוולמן, 28 בפברואר 2005

לאסוף את השברים

חיי חולפים מול עיניי
מחפשת להם זכר
חלקים של מי שהייתי
פזורים סביבי מכל עבר

מנסה לאסוף את השברים
להחזירם למקומם התמים
וכשכושלת ולא מצליחה
קורסת בבושת פנים

אמונתי החזקה נחשפת
נפרסת לנגד עיניי
אין זמן להעמדת פנים
לא אוכל להסוות את כאביי

הייתי איתנה כסלע
ועתה מתפרקת לאט
הופכת לאבן קטנה
מחפשת עיר מקלט

אלוהיי, מרגישה אותך בפנים
אבל נפשי בתוכי בודדה
והסבל בעולם הזה
מעלה בה בכי וחרדה

אנא, אסוף את השברים
חדש ימיי בחסדיך
למדני להיות שקטה
להטיל דאגותיי עליך

אמנדה דייפה, 28 לפברואר 2005

לא מתכחשת לאל - רק מבקשת תשובות

יודעת שהתשובות
ממתינות לנו בשמי העד
וכי נשרוד את המאבק
נשענים על האמונה בלבד.

לשים מבטחנו באמונה
זו משימה קשה
עזור לי להישאר חזקה
ולהתמקד בך.

האמונה, כמו זרעי חרדל,
היא כל מה שיש לי
זה כל מה שאתה צריך
וכל מה שהבאתי.

רוצה להביא יותר
ולפעמים מצליחה קצרות,
אגרופיי קפוצים חזק
אבל זה נשמט בכל זאת.

בכיתי לך בעבר
על מה שמכביד על הלב
מדוע אני בוכה אליך
לבד בחשכת הליל.

איני יכולה להפסיק
את המאבק בראשי
נלחמת בהיגיון
ומפקפקת במה שאלוהי.

מתקשה עם ההסבר
למה שאינו נתפס
מדוע אתה עושה את שעשית?
מקפיץ אותנו כמו בקרקס.

יש לך תוכנית
שמיועדת לכל חי
אני יודעת שתשמע אותי
ותענה לקריאותיי.

בחרתי לא לשמוע
עוד לא מוכנה להסתכל,
אתה מחלק את הקלפים
ואני חוששת ממה שאקבל.

אתה מבין, יש משהו
שאייחל לו בסתר,
בקשה עבור אחותי
שתהיה בסדר.

מקווה מתוך אנוכיות
ונושאת תפילה בחום
שמטרתך עבורה
לא מסתיימת היום.

מקווה שעליה להישאר
לעוד הרבה הרבה זמן
אל תיקח אותה לעולמך
אני זקוקה לה כאן.

חוששת מתגובתי
אם הגיע זמנה,
אם תיקח אותה מאתנו
ותאמר שהיא סיימה.

הנה מה שאני חושבת
בליבי עמוק,
באותם רגעי חולשה
שמנסה למחוק.

בעומק נפשי
מעבר לאנוכיות
אני רואה מעבר לפחד האובדן,
את ההתלבטות.

מעבר לרגשותיי
שרוצות נואשות כי תישאר,
אני מקווה, אלוהים, שתאסוף אותה
לשמיים
כי אז היא תהיה בסדר.

לבד מלשים קץ לסבלה
ולגוף החדש שתקבל,
יודעת שמאותו רגע
היא תמלא את ייעודה בתבל.

לא זה המקום אליו נועדתי
שואפת לשוב ולהתאחד איתך
ואם לה יש סיכוי להגשים זאת
.לא אני אעצור את נשמתה.

נועדנו למשהו טוב יותר
גן העדן הוא ההבטחה
,לכן, אם נגזר עליה ללכת - אתן לה
.אבל לא אעשה זאת בשמחה

ליסה טוולמן, 28 לפברואר 2005

אלוהים?

איני יכולה לנשום
מתנשמת, בולעת דמעות.
כיצד אאבק בפחדים
כמה זמן עוד אוכל לרמות?

החיים נפרמים לאט
חוט אחר חוט מהפקעת
יותר ויותר מהר
מתפרקת כולי ושוקעת

מחפשת אחר תשובות
אך הן אינן כבר עומדות בשער
בקרוב, בקרוב מאוד
אשטף בזרמים של צער

חשה כפוית טובה
האם אני בוכה כל הזמן?
הרי רק לפני חודש
האמנתי שיהיה מצוין.

כמה מהר החיים מתהפכים
לאן מובילה המציאות?
מאבדת תחושת אחיזה
לא אוהבת את האי-ודאות.

השטן הוא תופר מיומן,
מטליא את חיי מטלאים
של אי-ודאות וספק,
מובסת במרוץ החיים.

אינני בשליטה עוד
נלחמת להיות גיבורה
אנא ישוע, הושיעני
המצב איום ונורא.

העבודה בלתי נסבלת,
כל יום מזמן אכזבה
תן לי את הסבלנות שאבדה לי
כל רוגז מביא לאיבה.

מבולבלת, בצומת דרכים
לאיזה כיוון לפנות?
תקועה על עומדי באמצע,
מפחדת מאוד לטעות.

המשקלות על כתפיי
כבדות מכדי לשאתן
שוקעת בחול טובעני
אלוהים, האם אתה שם?

אעביר את הנטל אליך
אלוהיי, קח את כולו.
נחלשת, אלוהים
ופוחדת שאפול.

אמרו לי שאם אבקש,
אוכל גם לקבל,
זו משימה הרבה יותר קשה
מששיערתי להתפלל

הנה, קח אותם....
במתח עיניים עוצמת,
האם תפילותיי הגיעו אליך?
המציאות פשוט לא מובנת.

רוצה להעביר אליך דאגותיי
מה אוכל לעשות מעבר ?
יודעת שיש משהו שלא הבנתי
ושואלת אותך מה הפשר...

"היכן במנהרה נמצא האור"?
עיוורת, לא אוכל לראותו
אם אשא שבועה אליך",
"?האם תעזור לי למצוא אותו

התסכול הוא לא כלום,
זו תחושה שלא אוכל להסביר
היא שורפת בתוך קרביי
בכאב שאינו מפסיק.

אני חושבת שזהו הלב,
הוא נשבר יותר מדי פעמים,
אלך בעקבות אחותי
ואנסה לבטא זאת בשירים.

בכל מקום במשפחתנו
עולה כמיהה עמוקה לשלווה,
ומאבק יומיומי עצוב
לשים קץ לכאב שנחווה.

אנחות נשמעות מסביב
הם מדברים על תבוסה,
בלי יכולת לבטא במילים
לרגליך ניפול בקריסה.

נבטח בך אלוהים,
שחוכמת מעשיך תדע
אבל אנו כמהים לתשובות
לכאב שאותנו קרע.

למה אנחנו?
למה עכשיו?
מה עוד לא למדנו?

בכף ידך

העולם היה שלי
הכול היה מתוכנן
מקומות לבקר
אנשים לפגוש
בכף ידי הכול ערוך ומוכן

כמה לא ידעתי
כמה טעיתי
בניסיונות שלפניי
בגידול האמונה
ובדרך החתחתים שעברתי

אז נלחמתי את מלחמתי
וחשבתי שניצחתי
מוכנה לחיות
להמשיך הלאה
כדי להבין שרק התחלתי

העולם הוא שלך
לפי תכנונך
השאלות עוד מציקות
האמונה צומחת
אך אני כבר נחה בכף ידך

אמנדה דייפה
7 באפריל, 2005

על פי התוכנית

מאת: אבא
28 בפברואר 2005

איך זה יהיה
חיים ללא כאב
גוף רוחני
ללא קמט או עצב

כיצד הזחל
יודע בגולם
שיגיח כפרפר
מרפרף כנפיים

לאלוהים יש תוכנית
אבל הפחד מעוור
מהיופי והתהילה
של גוף אלוהי מסנוור

אחליף את גופי הארצי
בגוף מעשה ידיו
אשר מחכה לבואי
על פי תוכנית האב

אז מדוע אפחד
ואבכה כל הזמן
האם אלוהים אמיתי
האם החיים הם מבחן

מתפלל ונאבק
אך במקביל צומח
מתקרב אליך, אלוהיי
ולחום מאורך הזורח

עצבני ונרגש
מה צופנים לי השמיים
גוף רוחני מושלם
לא אדמה לא אש לא מים

אלה המאמינים
ימצאו שלוות אמת
יכבשו את הפחדים
ממחלות וממוות

יום יבוא וכולנו נמות
כל ילד איש ואישה
עד אז נחיה בתבונה
על פי תוכניתו הקדושה

עדיין מחכה

למה, אלוהיי, למה?
אני נלחמת בידיים וברגליים
רק כדי להתקדם צעד אחד
ואז לסגת שבעתיים?

היכן, אלוהיי, היכן
אוכל להסתתר או לעוף
רק כדי להתרחק לרגע
מהכאב התמידי בגוף?

מתי, אלוהיי, מתי
הסיוט לקיצו יגיע?
מחכה למלאך שתשלח
אך חוששת שלעולם לא יופיע.

כיצד, אלוהיי, כיצד
אתה מרשה כל כך הרבה כאב
כשאני זועקת באמונה
ואתה נותן לו להתרחב?

למי עליי לפנות
כשנדמה שאתה לא שם?
מה עליי לעשות
כשאני חשה לבד בעולם?

עדיין מחכה למלאך
אבל הספק מחלחל
ללב שפעם היה מאושר
ומייחל ליום הגואל

13 ביוני 2005

עוד לא

שליטתך היא דבר מוחלט ומוחשי
ובכל זאת משהו נשרף בנפשי
רצוני בחיים
עולה כלהבה
מסרב לדעוך
בוער באהבה

רצונך ייעשה – רק לא בזה הרגע
יש לי עוד חלומות – וחרטות
בשפע
לא רציתי לבזבז
את ימיי לשווא
עסוקה רק ברצוני
ורודפת אחריו

עכשיו השעון ממשיך לתקתק
והייתי נותנת הכל כדי להתנתק
מתחננת ומפצירה
רק להבריא
מפחדת לפעמים
שנחתם גורלי

אנא אל תיקח אותי, לפחות לא
כעת
כה הרבה בורכתי, עתידי עוד
בועט
נעוריי לי קוראים
בלבי צריחה...
אבל, רגע אחד---
זקוקה רק לאהבתך

אמנדה דייפה
20 באפריל 2005

לעולם לא לוותר

אסור לך אף פעם לוותר
על הרצון לחיות
יש רבים הזקוקים לך
יש לך כל כך הרבה לתת

אני יודע שהחיים קשים
ויש ימים שאת טובעת
כאשר הנטל כבד מנשוא
וכל אחד היה כורע

שאי עיניים לאלוהים
שעומד לצידך
והתפללי כי דברו
יגדל בתוכך

כבר נלחמת בעבר
והתמודדת עם הפחד
לקחת יום ביומו
ושנה אחת כל פעם

אז לבשי את השריון
והרימי את החרב
כי לא נוכל להרשות
מחשבות של עצב

אהיה שם איתך
בכל רגע בדרך
לחגוג ביחד
כל יום שננצח

מאת: אבא

אהבת אחות

האם עדיף לאהוב ולאבד מאשר כלל לא לאהוב?
האם לתת לה את כל לבי למרות שסיכוייה לא נראים טוב?
האם לא יהיה קל יותר לשמור מרחק, כדי שלא אפגע,
כדי שאם תאבד לי, נפשי לא תיקרע?
זה כואב כל כך כבר עכשיו כי הרשיתי לעצמי להתקרב
אם כה כואב לי לראות אותה חולה, איך זה ירגיש אם תלך?
כשרק חלתה ברחתי, פוחדת מקרבה כמו מתער,
חשבתי שאוכל להציל את עצמי אם אקטין את מינון הצער.
אמרו לי שאצטער אם לא אכיר אותה כמה שיותר
אם לא אוהב אותה כל זמן שהיא כאן אתנו, כל רגע זוהר.
הקשבתי לאלה שידעו אובדן ומה זה אומר.
ואהבתי את אחותי מכל הלב, לא יכולתי לאהוב יותר.
ועכשיו אני הולכת לישון בלילה ומתפללת שהיא תחיה לראות את המחר,
בתקווה שאלוהים יחוס על חייה וימנע ממני את הצער.
רואה אותה ואת כאביה וזוכרת את ההחלטה להישאר יחד
לאהוב אותה ללא תנאי, בלב פגיע אך חף מפחד
במבט לאחור איני מתחרטת על אף רגע
אם לא הייתי אוהבת אותה ונותנת לה את כולי בשפע
אם לא הייתי אוהבת כך, לא היה זה לב אמיתי
לא הייתי יודעת מה זה לאבד את אחותי.

ליסה טוולמן, 19 ביוני 2005

להבין את הסרטן ללא אלוהים

אלוהים, מדוע זה קורה? אני לא יכולה לזוז, אני לא יכולה לנשום. הלב שלי כואב, זה מרגיש כאילו הוא מתפתל ונסחט ונמשך לעשרה כיוונים שונים. אני לא יכולה לראות. הדמעות מערפלות ועוצמות לי את העיניים. אני מעפעפת כדי להעלים אותן, מנסה להיות חזקה. אבל מבפנים אני קורסת, אלוהים. בתוכי אני מתפרקת לרסיסים. חיי חולפים לנגד עיניי. השאלות מטביעות אותי. אלוהים אני לא אוכל לעמוד בכך. לא שוב.

מה עם חיי? בדיוק גידלתי את השיער, זה לקח לי שלוש שנים. בבקשה אל תיקח לי אותו. מה עם התוכניות שלי? אני רוצה לחזור לסן דייגו. אני רוצה ללכת ללמוד כמו כולם. אני אמורה לסיים בעוד שלוש שנים. אני אמורה להיות מורה, מה עם הילדים שבחייהם אני אמורה לגעת? מה עם המשפחה שלי? אמא שלי. אבא שלי. האחיות שלי. אחי הקטן. אני אמורה להיות האחות הגדולה והחזקה. אני לא יכולה לגרום להם לעבור את כל זה שוב ... הייתי מעדיפה להתמודד לבד. אני רוצה לראות את ליסה ולורה מתחתנות. אני רוצה להיות השושבינה בחתונה שלהן. אני רוצה לראות את מייקל מסיים את התיכון. אני רוצה לטפל באמא ואבא כשהם יזדקנו. אני לא רוצה שהם יטפלו בי ... זה לא אמור להיות ככה.

אלוהים אני עדיין טובעת ... זה הולך ומחמיר ... אני בסיוט. אלה לא חיי. זה לא הגוף שלי. אני רוצה גוף חדש כי הגוף הזה מקולקל, ובגד בי.

אלוהים אני לא יכולה לחכות. ההמתנה הורגת אותי. לאט וברשעות זה אוכל אותי. אלוהים אני לא רוצה לעבור ניתוח, אל תיתן להם לחתוך אותי שוב. אני לא רוצה עוד צלקות, אלוהים, איך מישהו יאהב אותי ככה? אלוהים אל תיתן להם להכאיב לי, לגרום לי להרגיש רע. תגיד להם להפסיק לתת לי עירויים, תגיד להם להפסיק לדקור אותי ולבדוק אותי, תגיד להם להפסיק לדבר על עוד טיפולי כימותרפיה. אבי, כי אני לא יכולה לעבור את זה שוב. אני לא רוצה לעשות את זה שוב. אני לא יכולה. בבקשה אל תיתן להם להרעיל אותי. אני לא רוצה להקיא כל יום, אני לא רוצה להיות חולה, אני לא רוצה לראות את הפנים של ההורים שלי כשהם שומעים אותי וצריכים להגיע בריצה כדי לשטוף את הקערה שלי. אני לא רוצה לישון שוב על הרצפה מכורבלת כמו כדור. אני אוהבת את המיטה שלי. אני אוהבת את חיי כרגע. בבקשה אל תיקח ממני הכל. לא עכשיו.

מה לגבי העתיד שלי? אלוהים, מה עם הנפש התאומה שלי? האם הוא עדיין יאהב אותי כשאני חולה, האם הוא עדיין יחשוב שאני יפה כשאני קירחת וחיוורת ומעולפת? האם עדיין ירצה להביט בעיניי החומות כשהן חשוכות ושקועות ומלאות דמעות? האם יישאר לצידי? האם יברח? ומה עם המשפחה שארצה להקים יום אחד, אלוהים? מה עם הילדים שאני רוצה? היילי ואוון הקטנים. אלוהים, האם אי פעם אקבל הזדמנות להכין להם את ארוחת הצהריים ולכתוב על המפיות שלהם "אני אוהבת אותך"? ומה עם נעוריי? האם אוכל ליהנות מהם? לחיות אותם עד תום? מה עם החופים שלא גלשתי בהם עדיין, ההרים שלא טיפסתי, החברים שלא הכרתי, החיובים שלא חייבתי, האנשים שבחייהם עדיין לא נגעתי, אלוהים? אלוהיי, למה אני? אלוהים אני לא יכולה לעמוד בזה, אני מרגישה לבד, אני מרגישה מיואשת, אני מרגישה שבורה, אני מרגישה אבודה. עזור לי.

,לכרוע מכובד החיים
לנוע מכוח המטרה

אתם שואלים מה מטרת החיים
מדוע למען השם אנחנו כאן?
קוראים וצועקים בכעס
המטרה לא ברורה לספקן

יש האומרים שזה המסע
ורק הזמן יגלה מה יוליד יום
אחרים יאמרו שזהו היעד
האם הוא יהיה גן עדן או גיהינום

כשדברים בחיים משתבשים
וקושי גורר מועקה
האם נוותר על ישוע
או שנעמוד על קרקע מוצקה?

איש לא הבטיח שיהיה קל
להפנות את הלחי השנייה
להתעלם מהרע בחיים
ולשאוף לצניעות וענווה

את המוח הגשמי ממלאים
קנאה ותשוקה כל הזמן
לרצות את מה שיש לאחרים
זה חלק מתוכנית השטן

לכן כשהחיים מכריעים
ומסביב רק יהום הסער
היצמדו תמיד לאמונה
ואל תדאגו לשאר

מאת: אבא
23 ביוני 2005

הפסוקים האהובים על בני המשפחה

אימא:
ויהוה הוא | ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת: **דברים 31:8**

אבא:
וְהִנֵּה יָדַעְנוּ כִּי אֹהֲבֵי אֱלֹקִים הַקְּרוּאִים בַּעֲצָתוֹ הַכֹּל יַעֲזֹר לְטוֹב לָהֶם
האיגרת אל הרומיים, פרק 8 פסוק 28

לורה:
בָּרוּךְ הַגֶּבֶר, אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה; וְהָיָה יְהוָה, מִבְטַחוֹ. ח וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל עַל-מַיִם, וְעַל-יוּבַל יְשַׁלַּח שָׁרָשָׁיו, וְלֹא יראה (יִרְאֶה) כִּי-יָבֹא חֹם, וְהָיָה עָלֵהוּ רַעֲנָן; וּבִשְׁנַת בַּצֹּרֶת לֹא יִדְאָג, וְלֹא יָמִישׁ מֵעֲשׂוֹת פֶּרִי
ירמיהו פרק י"ז פסוקים ז'-ח'

ובעבור זאת לא נחת ואף אם יכלה בנו האדם החיצון הנה האדם הפנימי יתחדש יום יום: כי לחצנו אשר הוא קל ואך לרגע יביא לנו כבוד עולמים גדול ורב עד למאד: אשר לא נביט אל הדברים הנראים כי אם אל אשר אינם נראים כי הנראים לשעה המה ואשר אינם נראים הם לעולם:
האיגרת השנייה אל הקורינתים, פרק 4 פסוקים 16-18

ליסה:
שִׂמְחוּ עִם־הַשְּׂמֵחִים וּבְכוּ עִם־הַבֹּכִים: לֵב אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלְּכֶם אַל־תְּהַלְּכוּ בִּגְדֹלוֹת כִּי אִם־הִתְנַהֲגוּ עִם־הַשְּׁפָלִים אַל־תִּהְיוּ חֲכָמִים בְּעֵינֵיכֶם.
האיגרת אל הרומים, פרק 12, פסוקים 15-16

וְקֹדֶם כָּל־דָּבָר אֶהֱבוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו אַהֲבָה עַזָּה כִּי עַל־רֹב פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה הָאַהֲבָה: הֱיוּ מְאֻרָחִים אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ בְּבִלְי תְּלֻנּוֹת: אִישׁ אִישׁ כְּמַתַּן הַחָסֶד אֲשֶׁר קִבֵּל תַּעֲזְרוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ כְּסֹכְנִים מְמֻנִּים עַל־חַסְדֵי אֱלֹקִים הָרַבִּים.
איגרת פטרוס הראשונה, פרק 4, פסוקים 8-10

מייקל:
כִּי בֶאֱמוּנָה נִתְהַלֵּךְ וְלֹא בִּרְאוּת עֵינָיִם
האיגרת השנייה אל הקורינתים, פרק 5 פסוק 7

לחוות את הסרטן עם אלוהים

או אלוהים, אתה כל כך מדהים. אני לא יכולה לזוז או לנשום משום שאני שבויה בתוך האהבה שלך. לבי היה מלא בייסורים ואתה הצלת אותי מהפחד שלי. לבי מלא וגדוש ואני אפילו לא יכולה להכיל את כל הרגשות ... אלוהים, זה נשפך מסביב על הכול, זה מבעבע הלאה, עם כל כך הרבה שמחה. הנוכחות המדהימה שלך בחיי מסעירה. במובנים רבים, אני עדיין לא יכולה לראות את האל משום שאני כמעט מסונוורת מאורך! אלוהים, איך אוכל לפחד עכשיו? איך אוכל לשאול אותך למה? איך אוכל אי פעם לפקפק בך? לשם שינוי אני צודקת שאיני יכולה להתמודד, ושאני טובעת. אבל איתך, דרכך ובשבילך, אני יכולה לעשות את כל הדברים! לקחת ממני את הנטל שלי, אני לא צריכה לעשות את זה לבד...זה בלתי אפשרי. רק עצם הידיעה כי אלוהיי יהיה נאמן לי לנצח, נותנת לי תקווה שלעולם לא שיערתי כמוה. אני כל כך מבורכת, למרות שלא מגיע לי שום דבר. והתקווה שלי תהיה בך, אלוהים, תקווה בתוכנית שלך בשבילי, ברצון שלי עבורי, בעתיד שלך בשבילי...ובהווה שנתת לי. אלוהים, למה אני? מדוע בירכת את חיי בשפע בטובך, באהבתך וברחמיך? מדוע גילית את עצמך בפניי ונתת לי את ההזדמנות לכרוע על ברכיי בשבילך? מדוע בירכת אותי בראייה לאחר שבמשך זמן כה רב הייתי עיוורת לתוכניתך המדהימה ולמטרה הקדושה שלך? עיוורת למלאות החיים. אלוהים, לעולם לא אפסיק להלל אותך...במקום הכי חשוך ונמוך שלי, אשבח את שמך ואחייך לאהבתך המדהימה אליי. אני בקושי מסוגלת להכיל את עצמי! אני אדם חדש. ישוע שינה את חיי בצורה שמעולם לא ציפיתי ולעולם לא אוכל להבין. אלוהים אתה כל כך מלא חסד! האהבה שבירכת אותי בה עולה על גדותיה...מילה שאני מרבה להשתמש בה עכשיו, משום ששום דבר אחר לא יכולה לתאר אותי טוב יותר! אני עולה על גדותיי משמחה ושלווה ואהבה ויראה ולהט לעבוד את האל. זה מתפרץ, ואני רוצה שכולם ידעו את זה וירגישו את זה, כי זה הדבר הכי מדהים ויפה שיש, וכל אחד צריך לקבל את ההזדמנות לחוות את החוויה. אלוהים, איך הפכת ילדה שבורה, מבולבלת ואבודה לחלוטין כמוני למאמינה מסורה וצנועה של ישוע המשיח, בוערת מבפנים החוצה עם מסר האהבה והרחמים שלך? מעולם לא ידעתי שאני עיוורת. מעולם לא ידעתי מה אני מחמיצה כל הזמן הזה. מעולם לא ידעתי שיש לי מעטפת הגנה חיצונית שרק העניקה כל כך הרבה. ואף פעם לא הבנתי עד הסוף עד כמה זה משחרר ומרגש שהעצמי מת למען ישוע. איך להרוג כל מה שבי ולמסור כל חלק ממני זה למלא את ליבי ולהעניק לי חיים מוחלטים שלא ניתן להכחיש. אני לא אפחד כאשר ישוע המשיח לצידי, אני לא אהסס באהבה באמונה ובדבקות שלי... לא משנה מה יילקח ממני.

אמרתי את זה בעבר ואני מבינה זאת עוד יותר עכשיו – אפשר לקחת ממני את האהבה והבריאות שלי ואת חיי, אך לעולם לא אפסיק להלל את האל. שום דבר לא יכול להשתיק את דברי השבח שעל שפתיי לאבי שבשמיים, שום כמות של פחד או חושך או בדידות או שבר. למעשה, רק אשבח אותו יותר. אכניס את מלוא לבי ונפשי לתוך דבר האל והמטרה שלו עבורי, כי אין לי דבר להפסיד ויש לי את הכול להרוויח.

הללו את האל שאוכל לשבח בכנות ובשמחה,

"כי המשיח הוא חיי והמות רוח לי"

אִגֶּרֶת פּוֹלוֹס הַשְּׁלִיחַ אֶל־הַפִּילִפִּיִים, פרק 1, פסוק 21

תפילת הצלה

כדי לקבל את ישוע לתוך חייכם באל המושיע שלכם, כל שעליכם לעשות הוא להתפלל את התפילה הבאה:

אבינו שבשמיים,

אני יודע שחטאתי נגדך וכי חטאיי ניתקו אותי ממך. אני מבקש את סליחתך. אני מצטער באמת ובתמים ורוצה מעתה להפנות גב לעברי החוטא. אני מאמין שבנך ישוע המשיח נצלב בגלל חטאיי, שהוא קם לתחייה מהמתים, חי היום ושומע את תפילותיי. אני מזמין את ישוע לתוך לבי ומבקש ממנו להיות אדוני ומושיעי. אנא שלח את רוח הקודש שלך כדי לעזור לי לציית לך וכדי לעזור לי להבין ולצמוח בידיעה מי אתה ומה גדולה אהבתך אליי. אנא עזור לי להיות האדם שהועדת אותי להיות. עזור לי ללכת לפי הדוגמה שאתה מתווה ולקיים את רצונך עד סוף ימיי.

אני נושא תפילה זו בשמו הקדוש והיקר של אדוני ומושיעי ישוע המשיח!

אמן

כי כה אהב אלהים את העולם עד כי נתן את בנו יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו, אלא ינחל חיי עולם

הבשורה על פי יוחנן, פרק ג פסוק 16

המשיח זמין לכולם!!

היה זה רצונה של אמנדה ומשאלתה האחרונה, ששיריה יקובצו בספר ויופצו כדי להראות כיצד שאבה את כוחה מהאמונה שלה.

כאשר כתבה את להבין את הסרטן ללא אלוהים ולחוות את הסרטן עם אלוהים, אפשר לראות מדוע בחרה לשים את אמונתה בישוע המשיח. היא כבר לא התמקדה בכמה נשימות היא תנשום, אלא לאן היא הולכת אחרי נשימתה האחרונה.

בעמוד הבא מופיעה הזמנה - לעודד את מי שהתרגש ממסעה של אמנדה באמונה. אותו כוח שחיזק את אמנדה והחזיק את ידה כאשר כתבה את השירים הנפלאים הללו, יכול להעניק גם לכם תקווה, עידוד ונחמה. אם אמנדה עוררה את לבכם להכיר את ישוע ולהשיג את הכוח והחוזק שמגיעים עם אהבה שהיא מעבר להבנה, אתפלל שברגע של הרהור שקט תתמסרו לאחד וליחיד שמסוגל לעשות לאין ערוך מכל מה שאנחנו מבקשים או מדמיינים.

אם התפללתם תפילה הזו, חשוב שתמשיכו בצמיחה הרוחנית ותחזקו את אמונתכם. כנקודת התחלה, אמליץ להתחיל לקרוא את הבשורה על פי מרקוס והבשורה על פי יוחנן וספרים נוספים בברית החדשה. כדאי גם להתפלל, להצטרף לקהילה או להצטרף ללימודי קודש בקבוצות קטנות, כדי להעמיק את ההבנה. אם יש לכם שאלות או שאתם פשוט רוצים לדבר עם מישהו, אתם מוזמנים להתקשר אליי או לשלוח דוא"ל או טקסט ואני אעשה כל שאוכל כדי לעזור. פרטי הקשר שלי נמצאים על השער האחורי של ספר השירים של אמנדה. אם תשלחו לי את שמכם אוכל להתפלל עבורכם.

אהוב את אלוהים – אהוב את כל השאר

אלוהים אחד
עם אחד

הזכירו להם שה-"אני" שוב מגיע.
הכינו את הדרך, המלך בדרך!

אמנדה מישל (טוולמן) דייפה
יהיה זכרה ברוך
10 ביוני, 1982 – 19 ביולי, 2005

ספרים אלה הם מתנה מאמנדה לעם היהודי.
ספרי שירה נוספים באנגלית, ספרדית, סינית,
יפנית, קוריאנית או עברית, אנא צרו קשר בכתובת
www.amandaspoems.com
עם טום טוולמן בטלפון

(949) 923-1047
כתובת דוא"ל: allmo108724@gmail.com

© Copyright 2005, 2015, 2019, 2020